

"UKRAINIAN LABOR NEWS"

Printed and published weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its head office and place of business, at the corner of Pritchard Avenue and McGregor Street in the City of Winnipeg, Manitoba.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"

Газета для робочого класу — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Предплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS, Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada

ЗАМІТКИ НА ТЕМИ ДНЯ.

ТАК БУДЕ, ЯК СКАЖУТЬ НЬЮЙОРСЬКІ БАНКИРИ.

Ліберальні і прогресивні послы західної Канади розпочали в Оттаві кампанію за доготореально шість процентовою позичкою для фермерів під так званім "Rural Credits Act". Ці послы натискають на уряд Кінга, щоб справу позички вирішити як найкраще.

В переговорах з позичковими експертами виявилось, що фермери мусять платити не шість, але сім процент. А це в дальших переговорах виявилось, що ні уряд Кінга, ні канадські експерти нічого не можуть сказати так довго, поки не почують в цій справі голосу ньюйорських банкірів.

В цій справі їздив до Вашингтону і Нью Йорку др. Торі, який переговорював там з банкірами, чи дати канадським фермерам позичку і за який процент, хто та як цю позичку має гарантувати і хто має за неї фермерів моргеджувати.

Отже, не як уряд Кінга каже, але як скаже Морган, так має бути. Позволять Морган дати фермерам позичку — дадуть. Не позволят — то, даруйте, сядьте без позички. Тай біди-ж ті послы, народні представники. Іх поставлено закони для країни ухвалювати, державними справами керувати, а вони питають ньюйорських банкірів, скільки дерти з фермерів проценту за невизначену ще позичку. Та ще бог знає чи випросять саму позичку.

Треба вірити, що випросять. Морган позичає цілому світові, він моргеджував Польщу, то чому не має моргеджувати канадських фермерів? Морган чоловік демократичний, канадський законодавець теж, отже вони якось між собою згорюються.

АМЕРИКАНСЬКА ГУМАННІСТЬ І ДОБРОЖИЧЛИВІСТЬ.

Американські сенатори Вадсворт і Перлман внесли в сенат законопроект — додаток до закону про "імігрантську квоту". Той законопроект реформує "квоту" в той спосіб, що позвільє прихитати до Злучених Держав батькам, матерям, жінкам і чоловікам тих осіб, які прихитали до Злуч. Держав перед роками і стали горожанами, та жінкам, чоловікам і нежененим та незамужнім дітям нище 16 літ тих осіб, які прихитали до Злуч. Держав попередньо і бажать стати добрим горожанами цієї країни.

Ріжні сенатори, конгресмени, дипломати й капіталістичні газети кажуть, що це робиться в імя гуманності, що така велико-демократична країна, як Злучені Держави, не хоче бути так несправедливою і жорстокою, щоб розлучати чоловіків з жінками, родичів з дітьми, дітей з родичами, розбивати родинне життя, звязане законами людськими й божиими.

Цілі промови вилитошено про гуманність, цілі шпальти газет, списано про це. А коли спитали Генрі Кюррента, голову іміграційного бюро, що він думає про цей "гуманний законопроект", то він сказав:

"Не можна далі продовжувати цієї несправедливости. Коли говорити з точки погляду доларів і центів, то більшість родинних осіб, що прихитали в Америку, живуть в Європі на американські долари, що їх посилають їм імігранти з Америки. Тому, на мою думку, ми краще повинні витрачувати ці гроші тут, в Злучених Державах, чим в Європі".

Ось в тих словах ціла "гуманність" американських дипломатів. Гуманність, що міряється долларом.

МОНОПОЛЬ НА ХЛІБ.

В Злучених Державах сформувався "хлібний трост" з капіталом в два мільярди долларів. Його називають також "Food products Corporation". Він в першу чергу буде контролювати ціни на збіжжя і на всі фермерські продукти. По друге — він бере монополію на печення хліба в цілій країні. У всіх містах він закладає величезні пекарні, конкурує всі малі пекарні, а більші забірає до своїх рук. Мулини, пекарні, склади, доставка хліба до споживача — все це в одних руках тросту.

Але, як то говориться в біблій, що не хлібом самим буде жити чоловік, так і цей трост. Він відкриває по цілій країні величезні склади всяких продуктів, централізує їх, лучить разом і з него творить, як сказав голова цього тросту Вільям Ворд, "Human welfare".

Бачите, й тут без гуманности на обійшлося. Після вислову Ворда та нова "гуманність" капіталістичного тросту ось як має виглядати:

"Чому-б чоловік, котрий розвозить молоко, не мав би одночасно розвозити хліб, мук, сіль, дріжджі? Більше усугубити, більше доходу; більше доходу, дешевша продукція; дешевша продукція, дешевше для споживача. Коли більше даємо населенню, то воно більше дає нам".

З котрого боку не зайди, то "пахне гуманністю". Біда тільки, що люде, навіть американські, ніяк не хочуть зрозуміти отого добра, яке їм хочуть дати мільонери і протестують перед урядом, що допустив до сформування цього тросту.

Кажуть, що уряд починає щось робити проти цього тросту, бо боїться загальною страйку. Боїться, певно, що люде можуть "відмовитися" від їди.

"SATURNALIA OF IMPERIALISM"

Так американський сенатор Вільям Е. Бора охрестив Лігу Націй. Саме тепер та "Saturnalia" свариться за те, хто має до неї належати і мати в ній зверхність.

Ангійські дипломати все натискали на Німеччину, щоб вона стала членом Ліги Націй, а французькі все відтискали Німеччину від Ліги. В Льюарно переміг Чемберлейн і Німеччина подала аплікацію про вступ до Ліги Націй. Французькі капіталісти злякалися цього. Вони бачили, що в Лізі вони тепер будуть мати проти себе англійсько-німецьку політику.

В протинагу цьому, французькі дипломати зажадали, щоб Польща, Еспанія і Бразилія були прийняті до Ліги Націй, як пов-

ноправні члени з сталими представниками в керуючій раді.

На тому й посварилися. Чемберлейн не хоче Польщі, не хоче Еспанії і Бразилії. Не хоче їх просто тому, що дипломати цих держав є підголосками французьких капіталістів. А Франція боїться в Лізі Німеччини.

Отже, одні других бояться. Збираються керувати міжнародним миром, а за спиною тримають ножи одні на других. Балакають про роззброєння, а Польщі й Румунії наказують не зменшувати армії.

"Saturnalia of Imperialism", істинно!

СПАСАЙ ЛЮДЕЯ ТАМ, ДЕ ВОНИ МУЧАТЬСЯ.

Егомось люде не любить більшовиків. Коли він говорить про більшовиків, то забуває про свій стан і про заповід Христа "люби свого ближнього, як сам себе" і починає скриготати зубами: "Тих більшовиків треба вившати на сухій гиліш".

Розкравчався егомось і не замів, як підійшов до гурту більшовиків. А коли замів, тоді до него:

"Ви нарікаєте на капіталістів, кажете, що вони вас визискують, а хвалите Радянські Республіки — то чого-ж ви тут сидите, чому не їдете до Радянських Республік, коли там так добре!"

Побожна товпа сміялася, мовляв, ото "наші егомось вшпалали більшовиків бобу". Вислухавши попівські нотації, більшовик сказав:

"Ви, егомось, спасаете людські душі від пекла. Але-ж тут пекла нема, тут капіталістичний рай і ви самі кажете, що людем добре живеться. Коли-ж ви справді хочете спасати людей від пекла, яких дітки вже там печуть, то нічого вам тут сидіти, а йдіть в пекло і там їх спасайте".

Егомось замовк і парадіане перестали сміятися.

Робітник.

АРЕШТУВАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПАТРІОТІВ.

В муніципалі Слайдінг Гилс, ч. 273, в Саскечевані заарештовано на днях Михайла Ортинського, з Верігін, рива того-ж муніципалу і визначного українського патріота, свистунівської породи, Івана Крижого, з Гемптон, що був членом муніципальної ради протягом останніх 12 літ, Івана Шовківця, з Рейн, С. І. Кеґена, з Верігін, М. Савька, з Продгом і ще одного муніципального урядника, якого називає тутешня англійська преса не подає. Арештованих обжаловується в тому, що в роках від 1917 до 1922 вкрали кожний певну суму муніципальних грошей і видавали фальшовані ними чеки.

Між арештованими є чотири українські патріоти і один бушуй укр. патріот, і М. Савька, що недавно покинув патріотичне багно і почав чесно і совісно працювати на організаційному та освітньо-культурному полі серед фермерів. Тов. Савька, зрозумівши шкідливість тої "патріотичної" роботи, яку він проводив з патріотами в минулому, покинув її, широко поклався і вступив до Товариства Український Робітничо-Фермерський Дім та став чесно й широко допомагати організуванню фермерів і поширюванню серед них освіти. Але старі гріхи, що їх робили патріоти ще як він був у їхньому таборі, як видно мється нині й на ньому. Власне оскарження зроблене проти нього відноситься до того часу, коли він був, так сказати-б, на вершці своєї патріотичної слави. Отже судять не лишнього Савька, а бувшого Савька-патріота.

До арештування вище згада-

них осіб доправили самі-ж такі патріоти. Пресові відомлення кажуть, що цілу справу вже довгий час мали в своїх руках адвокати М. Стечишин, відомий український патріот, і А. МекДоналд, з Поркстону, Саск. Перший заступає муніципал, а другий комітет податківців. Формальне оскарження було спершу зроблено патріотом Василем Люком, з Доввел, муніципальним радним, тільки проти М. Савька, що він ніби-то "вписав в 1921 р., як був секретарем-скарбником муніципалу Слайдінг Гилс, три чеки, на 75 долларів кожний, на навзиска трьох фермерів ніби за роботу при будівництві дороги, також бушім виплатив ще \$88.75 за таку-ж саму роботу, а гроші ці мали отасти в него. Як видно, патріоти, помстилися на Савькові за "зраду". Але виийшло що иншого. Як заарештували Савька, то виявилось, що він не один урядувал і завідував тоді справами муніципалу. Він був тільки секретарем-скарбником, а були другі урядники, що ухвалювали, що й як з муніципальними грішми робити. Він так і робив, як було разом вирішувано. Отже довелось мировому судді дати наказ заарештувати й патріотичних урядників, між ними й відомого патріота, рива муніципалу, Михайла Ортинського. Як радий український патріот з арештування т. Савька, так засмували тепер, що з цього виийшла не-аби-яка неприязнь до їхніх-же власних правоблашних душ.

Добре каже народна постолює: "Хто під другим яму копає, той найчастіше сам в ню попадає".

ЯК ВИТАЛИ НАЗРУКА В НЬО ЙОРКУ.

Відомий гетьманець др. О. Сисип Назарук задумав вкїни прибути з своєї столиці Шіґаго до Нью Йорку, бо й там є його невеличка "Січ". Через попла Повнятишина довідальсь люде в церкві, що пан Назарук прибуде на другий день до Нью Йорку і буде говорити.

Дійсно, в понеділок, 8. лютого 1926 р., Назарук прибув до галі під церквою святого Юрія, а з цікавості прийшло послухати Назарука до 80 осіб, переважно члени місцевої "Січ".

Говорив Назарук дуже плічно і ніби переконуючо про ідею в життю народів, хоч не може самий похвалитись ідеєю, бо мінде П чи не кожного року. В дійсности говорив Назарук про Ісуса Христа, що не мівася до політики, розсказував різні байочки про птахів і звірів, але все таки після його думки виходило, що всі народи мають якусь ідею, окрім у-

шуміти, а деякі й виходили, то знову входили. Коли закінчив Назарук свою "мудру", докторську промову, то поспішалися питання. Але й тут пан доктор відповідав, як-би мав перед собою стероризовану гетьманськими офіцерами масу. Почав називати ріжними словами й тих, що давали йому питання. А з салі у відповідь йому: — Сам ти свиня! Сам дурень і недоросток!

Зміркував Назарук, що не добром пахне навіть від своїх січовиків, поправив окуляри і шув в двері, що вели до церкви. А за ним крик і — яйця. Почали віддичуватися за "лекцію" — яйцями. І потекла нешниця по плечах і шиї гетьман-

ПІД ПЯТОЮ РУМУНСЬКИХ БОЯР.

Скупі вісти з Буковини.

Румунські бояре, здається, в дуже короткій часі штовхнуть "велику" Румунію в безодню безвідного положення, в якій знаходиться вже шляхетська Польща, бо іні методи правління опираються на перегибих підвалинах божевільно настроєного імперіалізму. Брутальна біло-боурична добуває останніх сил, щоб врятувати свої інтереси, перед грізною катастрофою. Очевидно річ, що все це робиться коштом зубожого і тяжко покривдженого селянства (Румунія, це переважно аграрна країна), яке опинилось через це в плагавім багні-египетського рабства.

З тих скупих вістей, які по-являються в пресі за кордонами Румунії, не тяжко витристати правдиві факти про стан загального пригноблення в межах Румунії, бо з них довідаємося час від часу про перебувалі ексцеси терористичного окупанта. Але з не-румунських націоналістів в насильно окупованих територіях найтяжче ядро неволі тягнуть українські селяне північної Буковини, де населення постійно стогне під невимовним гнітом воєнного стаціонару, що вся життєва сила спочиває в руках розагітованої салдатески та румунізацією пересяканої адміністрації.

Наші передовіші і згої нарікають, що про Буковину замало пишеться в закордонній пресі. Це правда. Коли, однак, візьмемо під розвагу те, що на Буковині за кожною інтелегентішою одиницею слідкують уважно кров'ю наліті очі сіґурани — провокаторів, детективів, жандармів і яничарів (головно полів), а шорстки язики триголової цензури зливають вже осьмий рік чисельні протести, так, щоб ніхто, ніколи не дізнався, яке лихоліття переживає наш народ на Буковині, то це нас зовсім не дивує, що про Буковину мало пишеться, бо цьому стоїть на перепоні не індиферентність ідо-ленності інтелеґенції, ані байдужності зі сторони менш свідомої верстви українського громадянства, лишень цьому винувате саме румунське правителство, котре при допомозі цензури, всіма засобами старається здавити всякий прояв невдоволення в пресі, чи в приватних листах, заставляє кожного мовчати, нейтралізує острими законами і розпорядженнями — останні культурні огнища, перемінуючи їх без "пардону" на румунські, винищує до тла добробут сільського господарства і топче брутально постолом на-сильства міжнародні права.

Наші передовіші і згої нарікають, що про Буковину замало пишеться в закордонній пресі. Це правда. Коли, однак, візьмемо під розвагу те, що на Буковині за кожною інтелегентішою одиницею слідкують уважно кров'ю наліті очі сіґурани — провокаторів, детективів, жандармів і яничарів (головно полів), а шорстки язики триголової цензури зливають вже осьмий рік чисельні протести, так, щоб ніхто, ніколи не дізнався, яке лихоліття переживає наш народ на Буковині, то це нас зовсім не дивує, що про Буковину мало пишеться, бо цьому стоїть на перепоні не індиферентність ідо-ленності інтелеґенції, ані байдужності зі сторони менш свідомої верстви українського громадянства, лишень цьому винувате саме румунське правителство, котре при допомозі цензури, всіма засобами старається здавити всякий прояв невдоволення в пресі, чи в приватних листах, заставляє кожного мовчати, нейтралізує острими законами і розпорядженнями — останні культурні огнища, перемінуючи їх без "пардону" на румунські, винищує до тла добробут сільського господарства і топче брутально постолом на-сильства міжнародні права.

Наші передовіші і згої нарікають, що про Буковину замало пишеться в закордонній пресі. Це правда. Коли, однак, візьмемо під розвагу те, що на Буковині за кожною інтелегентішою одиницею слідкують уважно кров'ю наліті очі сіґурани — провокаторів, детективів, жандармів і яничарів (головно полів), а шорстки язики триголової цензури зливають вже осьмий рік чисельні протести, так, щоб ніхто, ніколи не дізнався, яке лихоліття переживає наш народ на Буковині, то це нас зовсім не дивує, що про Буковину мало пишеться, бо цьому стоїть на перепоні не індиферентність ідо-ленності інтелеґенції, ані байдужності зі сторони менш свідомої верстви українського громадянства, лишень цьому винувате саме румунське правителство, котре при допомозі цензури, всіма засобами старається здавити всякий прояв невдоволення в пресі, чи в приватних листах, заставляє кожного мовчати, нейтралізує острими законами і розпорядженнями — останні культурні огнища, перемінуючи їх без "пардону" на румунські, винищує до тла добробут сільського господарства і топче брутально постолом на-сильства міжнародні права.

Наші передовіші і згої нарікають, що про Буковину замало пишеться в закордонній пресі. Це правда. Коли, однак, візьмемо під розвагу те, що на Буковині за кожною інтелегентішою одиницею слідкують уважно кров'ю наліті очі сіґурани — провокаторів, детективів, жандармів і яничарів (головно полів), а шорстки язики триголової цензури зливають вже осьмий рік чисельні протести, так, щоб ніхто, ніколи не дізнався, яке лихоліття переживає наш народ на Буковині, то це нас зовсім не дивує, що про Буковину мало пишеться, бо цьому стоїть на перепоні не індиферентність ідо-ленності інтелеґенції, ані байдужності зі сторони менш свідомої верстви українського громадянства, лишень цьому винувате саме румунське правителство, котре при допомозі цензури, всіма засобами старається здавити всякий прояв невдоволення в пресі, чи в приватних листах, заставляє кожного мовчати, нейтралізує острими законами і розпорядженнями — останні культурні огнища, перемінуючи їх без "пардону" на румунські, винищує до тла добробут сільського господарства і топче брутально постолом на-сильства міжнародні права.

Наші передовіші і згої нарікають, що про Буковину замало пишеться в закордонній пресі. Це правда. Коли, однак, візьмемо під розвагу те, що на Буковині за кожною інтелегентішою одиницею слідкують уважно кров'ю наліті очі сіґурани — провокаторів, детективів, жандармів і яничарів (головно полів), а шорстки язики триголової цензури зливають вже осьмий рік чисельні протести, так, щоб ніхто, ніколи не дізнався, яке лихоліття переживає наш народ на Буковині, то це нас зовсім не дивує, що про Буковину мало пишеться, бо цьому стоїть на перепоні не індиферентність ідо-ленності інтелеґенції, ані байдужності зі сторони менш свідомої верстви українського громадянства, лишень цьому винувате саме румунське правителство, котре при допомозі цензури, всіма засобами старається здавити всякий прояв невдоволення в пресі, чи в приватних листах, заставляє кожного мовчати, нейтралізує острими законами і розпорядженнями — останні культурні огнища, перемінуючи їх без "пардону" на румунські, винищує до тла добробут сільського господарства і топче брутально постолом на-сильства міжнародні права.

Наші передовіші і згої нарікають, що про Буковину замало пишеться в закордонній пресі. Це правда. Коли, однак, візьмемо під розвагу те, що на Буковині за кожною інтелегентішою одиницею слідкують уважно кров'ю наліті очі сіґурани — провокаторів, детективів, жандармів і яничарів (головно полів), а шорстки язики триголової цензури зливають вже осьмий рік чисельні протести, так, щоб ніхто, ніколи не дізнався, яке лихоліття переживає наш народ на Буковині, то це нас зовсім не дивує, що про Буковину мало пишеться, бо цьому стоїть на перепоні не індиферентність ідо-ленності інтелеґенції, ані байдужності зі сторони менш свідомої верстви українського громадянства, лишень цьому винувате саме румунське правителство, котре при допомозі цензури, всіма засобами старається здавити всякий прояв невдоволення в пресі, чи в приватних листах, заставляє кожного мовчати, нейтралізує острими законами і розпорядженнями — останні культурні огнища, перемінуючи їх без "пардону" на румунські, винищує до тла добробут сільського господарства і топче брутально постолом на-сильства міжнародні права.

Наші передовіші і згої нарікають, що про Буковину замало пишеться в закордонній пресі. Це правда. Коли, однак, візьмемо під розвагу те, що на Буковині за кожною інтелегентішою одиницею слідкують уважно кров'ю наліті очі сіґурани — провокаторів, детективів, жандармів і яничарів (головно полів), а шорстки язики триголової цензури зливають вже осьмий рік чисельні протести, так, щоб ніхто, ніколи не дізнався, яке лихоліття переживає наш народ на Буковині, то це нас зовсім не дивує, що про Буковину мало пишеться, бо цьому стоїть на перепоні не індиферентність ідо-ленності інтелеґенції, ані байдужності зі сторони менш свідомої верстви українського громадянства, лишень цьому винувате саме румунське правителство, котре при допомозі цензури, всіма засобами старається здавити всякий прояв невдоволення в пресі, чи в приватних листах, заставляє кожного мовчати, нейтралізує острими законами і розпорядженнями — останні культурні огнища, перемінуючи їх без "пардону" на румунські, винищує до тла добробут сільського господарства і топче брутально постолом на-сильства міжнародні права.

Наші передовіші і згої нарікають, що про Буковину замало пишеться в закордонній пресі. Це правда. Коли, однак, візьмемо під розвагу те, що на Буковині за кожною інтелегентішою одиницею слідкують уважно кров'ю наліті очі сіґурани — провокаторів, детективів, жандармів і яничарів (головно полів), а шорстки язики триголової цензури зливають вже осьмий рік чисельні протести, так, щоб ніхто, ніколи не дізнався, яке лихоліття переживає наш народ на Буковині, то це нас зовсім не дивує, що про Буковину мало пишеться, бо цьому стоїть на перепоні не індиферентність ідо-ленності інтелеґенції, ані байдужності зі сторони менш свідомої верстви українського громадянства, лишень цьому винувате саме румунське правителство, котре при допомозі цензури, всіма засобами старається здавити всякий прояв невдоволення в пресі, чи в приватних листах, заставляє кожного мовчати, нейтралізує острими законами і розпорядженнями — останні культурні огнища, перемінуючи їх без "пардону" на румунські, винищує до тла добробут сільського господарства і топче брутально постолом на-сильства міжнародні права.

Наші передовіші і згої нарікають, що про Буковину замало пишеться в закордонній пресі. Це правда. Коли, однак, візьмемо під розвагу те, що на Буковині за кожною інтелегентішою одиницею слідкують уважно кров'ю наліті очі сіґурани — провокаторів, детективів, жандармів і яничарів (головно полів), а шорстки язики триголової цензури зливають вже осьмий рік чисельні протести, так, щоб ніхто, ніколи не дізнався, яке лихоліття переживає наш народ на Буковині, то це нас зовсім не дивує, що про Буковину мало пишеться, бо цьому стоїть на перепоні не індиферентність ідо-ленності інтелеґенції, ані байдужності зі сторони менш свідомої верстви українського громадянства, лишень цьому винувате саме румунське правителство, котре при допомозі цензури, всіма засобами старається здавити всякий прояв невдоволення в пресі, чи в приватних листах, заставляє кожного мовчати, нейтралізує острими законами і розпорядженнями — останні культурні огнища, перемінуючи їх без "пардону" на румунські, винищує до тла добробут сільського господарства і топче брутально постолом на-сильства міжнародні права.

Наші передовіші і згої нарікають, що про Буковину замало пишеться в закордонній пресі. Це правда. Коли, однак, візьмемо під розвагу те, що на Буковині за кожною інтелегентішою одиницею слідкують уважно кров'ю наліті очі сіґурани — провокаторів, детективів, жандармів і яничарів (головно полів), а шорстки язики триголової цензури зливають вже осьмий рік чисельні протести, так, щоб ніхто, ніколи не дізнався, яке лихоліття переживає наш народ на Буковині, то це нас зовсім не дивує, що про Буковину мало пишеться, бо цьому стоїть на перепоні не індиферентність ідо-ленності інтелеґенції, ані байдужності зі сторони менш свідомої верстви українського громадянства, лишень цьому винувате саме румунське правителство, котре при допомозі цензури, всіма засобами старається здавити всякий прояв невдоволення в пресі, чи в приватних листах, заставляє кожного мовчати, нейтралізує острими законами і розпорядженнями — останні культурні огнища, перемінуючи їх без "пардону" на румунські, винищує до тла добробут сільського господарства і топче брутально постолом на-сильства міжнародні права.

Наші передовіші і згої нарікають, що про Буковину замало пишеться в закордонній пресі. Це правда. Коли, однак, візьмемо під розвагу те, що на Буковині за кожною інтелегентішою одиницею слідкують уважно кров'ю наліті очі сіґурани — провокаторів, детективів, жандармів і яничарів (головно полів), а шорстки язики триголової цензури зливають вже осьмий рік чисельні протести, так, щоб ніхто, ніколи не дізнався, яке лихоліття переживає наш народ на Буковині, то це нас зовсім не дивує, що про Буковину мало пишеться, бо цьому стоїть на перепоні не індиферентність ідо-ленності інтелеґенції, ані байдужності зі сторони менш свідомої верстви українського громадянства, лишень цьому винувате саме румунське правителство, котре при допомозі цензури, всіма засобами старається здавити всякий прояв невдоволення в пресі, чи в приватних листах, заставляє кожного мовчати, нейтралізує острими законами і розпорядженнями — останні культурні огнища, перемінуючи їх без "пардону" на румунські, винищує до тла добробут сільського господарства і топче брутально постолом на-сильства міжнародні права.

Наші передовіші і згої нарікають, що про Буковину замало пишеться в закордонній пресі. Це правда. Коли, однак, візьмемо під розвагу те, що на Буковині за кожною інтелегентішою одиницею слідкують уважно кров'ю наліті очі сіґурани — провокаторів, детективів, жандармів і яничарів (головно полів), а шорстки язики триголової цензури зливають вже осьмий рік чисельні протести, так, щоб ніхто, ніколи не дізнався, яке лихоліття переживає наш народ на Буковині, то це нас зовсім не дивує, що про Буковину мало пишеться, бо цьому стоїть на перепоні не індиферентність ідо-ленності інтелеґенції, ані байдужності зі сторони менш свідомої верстви українського громадянства, лишень цьому винувате саме румунське правителство, котре при допомозі цензури, всіма засобами старається здавити всякий прояв невдоволення в пресі, чи в приватних листах, заставляє кожного мовчати, нейтралізує острими законами і розпорядженнями — останні культурні огнища, перемінуючи їх без "пардону" на румунські, винищує до тла добробут сільського господарства і топче брутально постолом на-сильства міжнародні права.

Наші передовіші і згої нарікають, що про Буковину замало пишеться в закордонній пресі. Це правда. Коли, однак, візьмемо під розвагу те, що на Буковині за кожною інтелегентішою одиницею слідкують уважно кров'ю наліті очі сіґурани — провокаторів, детективів, жандармів і яничарів (головно полів), а шорстки язики триголової цензури зливають вже осьмий рік чисельні протести, так, щоб ніхто, ніколи не дізнався, яке лихоліття переживає наш народ на Буковині, то це нас зовсім не дивує, що про Буковину мало пишеться, бо цьому стоїть на перепоні не індиферентність ідо-ленності інтелеґенції, ані байдужності зі сторони менш свідомої верстви українського громадянства, лишень цьому винувате саме румунське правителство, котре при допомозі цензури, всіма засобами старається здавити всякий прояв невдоволення в пресі, чи в приватних листах, заставляє кожного мовчати, нейтралізує острими законами і розпорядженнями — останні культурні огнища, перемінуючи їх без "пардону" на румунські, винищує до тла добробут сільського господарства і топче брутально постолом на-сильства міжнародні права.

Наші передовіші і згої нарікають, що про Буковину замало пишеться в закордонній пресі. Це правда. Коли, однак, візьмемо під розвагу